

jahodovo-filmové listy

3

4

**Letní filmová škola
Uherské Hradiště
neděle 26.07.2015**

3 Pozvánka na: Malé divadlo
kjógenu

4 Rozhovor: Mika Kaurismäki

7 Technicolor

8 Češi v zahraničí

9 Lekce filmu podle Boleslava
Polívky

10 English friendly page

**DOBRODŘUŽSTVÍ
ROBINA HOODA
r. Michael Curtiz
neděle 26.07.
Klub kultury
17.30**

Je tady úžasný Technicolor!

Přistupte blíže! Protože to, co uvidíte, ještě nikdy nikdo neviděl! Máme všechno! A ještě víc! A vyneseme vás ke hvězdám! Ted! Tady! Shromáždili jsme pro vás slogany, které provázely premiéry filmů v sekci Inventura: Výročí: 100 let Technicoloru. Žasněte s námi!

Jen duha může napodobit tuto dokonalost!

– *Dobrodružství Robina Hooda*

Zpívání, tančení, jaký krásný pocit!

– *Zpívání v dešti*

Příběh, který zahřmí vašim srdcem! Drama na vršku světa... kde duch exotické minulosti strhne muže a ženy k podivnému, fascinujícímu dobrodružství!

– *Černý narcis*

Osud ji vynesl ke slávě – a zabil muže, kterého milovala!

– *Zrodila se hvězda*

Ten film má všechno! ROMANCI!... Ve stínu zlověstného napětí! HUDBU! Která stoupá až k vzrušující extázi! NAPĚTÍ!...

Opera, kde na každém představení někdo umře!

– *Fantom opery*

Soutěž

Také letos vám pečlivé sledování plátna může přinést odměnu. Konkrétně festivalové tašky, trička nebo hrnečky. Přečtete si dvě naše technicolorové otázky a správné odpovědi pošlete na mail filmovelisty@ifs.cz. Pak už to chce jen trochu štěstí při slosování!

1. Jaké zvíře hodí Robin Hood před prince Johna v hodovní síni? Zjistit to můžete dnes od 17.30 v Klubu kultury na promítání *Dobrodružství Robina Hooda*.

2. Kolik let bylo Judy Garlandové, když si v roce 1939 zahrála roli Dorotky v *Čaroději ze země Oz*?

a) 14

b) 17

c) 21

Anketa

Co je nejlepší v Technicoloru?

Jan Bodnár

student filmové vědy

Rozhodně *Čaroděj ze země Oz*, kterého letos LFŠ uvádí. Červené střevíčky nikdy nebyly červenější! Film má okouzující výpravu a důmyslně vyprávěný příběh plný podtextů. Navíc obsahuje na svou dobu revoluční queer píseň *Somewhere Over the Rainbow*...

Alexandra Kohoutová

studentka švédštiny

Co to je? *Redakce: Systém, který dal obrazu oslňující, zářivé barvy. Aha. Redakce: A chtěla byste nějaký tak krásně barevný film vidět? Třeba Zpívání v dešti, Čaroděje ze země Oz nebo Černého narcise? Asi ne.*

Stane se

Olo velo

↓

Slovácká bůda

Pro děti a rodiče, kteří se nebojí šlápnout do pedálů, připravila LFŠ novinku: možnost zapůjčení nákladního kola Angie k rodinným výletům nebo jenom k přepravě po Hradišti. Kolo uveze až čtyři děti nebo náklad do 100 kg a je ustájené u Slovácké bůdy ve Smetanových sadech, kde si ho zájemci můžou prohlédnout nebo rovnou půjčit. Ceny pro akreditované účastníky jsou sympatické: za hodinu stovka, za tři hodiny dvě stě a za pět hodin tři sta korun. Angie je k dispozici denně od 10.00 do 20.00. (sk)

Divadlo Koráb:

Dlouhý, Široký, Bystrozraký

↓

Divadelní stan / 14.00–16.00

Klasickou pohádkou se můžete vrátit do vlastního dětství, případně ji můžete využít jako úschovnu svých potomků a dopřát si místo ní pohodovou relaxaci s pivem nebo černobílým němým filmem. O ten váš potěr se zatím postarají tři loutkoherci, kteří své vystoupení doplní i písničkami. Samotné představení trvá 60 minut, po něm bude ještě následovat dílna pro děti.

Rudolf Hrušínský ve filmových plakátech a fotografiích

↓

Slovácké muzeum / 17.00

U příležitosti 95. výročí narození Rudolfa Hrušínského dnes pod záštitou plakátového obchodu Terryho ponožky začíná výstava mapující jeho kariéru. Legendárního herce si můžete připomenout na stovce plakátů, z nichž nejstarší sahá až do roku 1937. Expozici ve Slováckém muzeu bude možné navštívit i po skončení Letní filmové školy, a to až do 30. srpna letošního roku. (bb)

Vít Zapletal

– Kolekce studentských filmů

↓

Kino Mír / 18.00

Osmadvacetiletý režisér Vít Zapletal, který letos dokončil svůj celovečerní debut *Prach*, začínal na FAMU v dílně Jana Němce a Petra Marka. V programovém bloku v kině Mír budou představeny čtyři jeho studentské filmy, jež získaly několik ocenění v tuzemsku i v zahraničí. Bude to zajímavé už proto, že takových filmařů, jakým je Zapletal, tedy těch, již kladou důraz na intimní zachycení atmosféry a komorní situace odehrávající se v jednom svébytném prostoru, u nás moc není.

Koncert PSH

↓

Kolejní nádvoří / 20.00

„Moje řeč se láme, pluje a letí, běžím jak šakal stepí, řeč tím trpí, jsem jak pirát, co drtí, krade a bere, co mu patří.“ Byli jedni z prvních a zůstali nejlepšími. Starší ročníky si můžou na jejich koncert přijít zavzpomínat na dětství, ti mladší se ještě pořádkem budou cítit jako vydědění ze sídliště. Peneři strýčka Homeboye (PSH) jsou tu s námi už od devadesátých let a k osobnostem s nimi spojeným patří Orion či Vladimír 518. Jejich poslední album z roku 2010 nese výmluvný název *Epilog*, ale třeba i nadšené přijetí tady v Hradišti může PSH přesvědčit do toho ještě jednou šlápnout. (aka)

Omluva

Tým LFŠ se omlouvá za technické problémy způsobené špatným umístěním titulkovacího plátna v projekčním sále Sportovní haly. Potíže jsme přes noc vyřešili a už vám nic nebrání plně si užívat naše letošní filmy. Děkujeme za pochopení.

Odborný program

Že poprvé to bývá nezapomenutelné, dokládá i dnešní odborný program. V 11.00 v Redutě 2 začne přednáška Jaroslava Sedláčka *Český film I: 1898–1918* zaměřená na první roky naší kinematografie, od prvního režiséra přes první product placement až po první krizi.

Už druhou lekci naproti tomu můžete absolvovat v rámci *Letní filmové akademie*, která v Redutě 2 proběhne od 13.30 a zaměří se na práci s hercem – na příkladu snímku *Domácí péče* se dozvíte, jak debutující režisér Slávek Horák „vedl“ herečky Alenu Mihulovou a Zuzanu Kronerovou.

V 15.30 tamtéž představí známý fotograf Karel Cudlín průřez svou tvorbou od roku 1977 dodnes, přičemž důraz bude kladen mimo jiné na jeho spolupráci na dokumentárním projektu České televize *Kmeny*, mapujícím současné městské subkultury.

Diváckým vrcholem dnešního odborného programu v Redutě 2 bude od 17.30 *Lekce filmu podle Miky Kaurismäkiho* (na fotu), jednoho z nejdůležitějších režisérů současné finské kinematografie, dlouhodobě rozkročeného mezi Finskem a Brazílií.

V šapitě Letní poloha pak v 18.00 začne diskusní panel *O válce po válce* otevírající letošní téma Visegrádu: Skutečně válka skončila osmým květnem 1945? Jak se s traumatem války vyrovnaly jednotlivé země střední Evropy? Mluvit budou Rudolf Vévoda z ÚSTR či Stanislaw Zawislinski z Varšavské univerzity. (šk)

Němá kapela Kalle

Ačkoli prapočátky kapely Kalle (dříve Kall) sahají dál do minulosti, jejím rokem narození je oficiálně 2013. Dvojice Veronika Buriánková a David Zeman od té doby vnáší do české scény neotřelé pojetí moderního písničkářství. Efekty upravená, místy těkající, jindy snově se ploužící kytara a zastřený noirový ženský hlas vytvářejí hudbu popisovanou jako lo-fi minimalismus hutných emocí. „Kalle jsou dalším důkazem toho, že

se českou scénou vyplatí sledovat. Melancholické písničkářství s výrazným ženským hlasem, jaké tu chybělo. Díky za něj!“ pochvaluje si hudební dramaturg LFŠ Zdeněk Blaha. Loni vydalo tábořské duo nadšené přijatou „kazetu“ *Live from the Room*. Letos, konkrétně dnes od 14.30 v kině Hvězda, zahraje k němému melodramatu *Žena se špatnou pověstí*, o němž se víc dočtete na straně 6.

(ivp)

Pozvánka na: Malé divadlo kjógenu

„Kjógen“ znamená „bláznivá“, případně „umně vyšperkovaná slova“. Je to prastará japonská divadelní forma. Jde vlastně o odlehčující mezihru vkládanou původně mezi dva kusy vážného obřadního divadla. Že i bláznivá mezihra má svůj smysl a své místo v dějinách umění, dokládá zařazení kjógenu na seznam mistrovských děl ústního a nehmotného dědictví lidstva organizace UNESCO. Vy tuhle japonskou

lahůdku můžete ochutnat prostřednictvím tuzemského souboru Malé divadlo kjógenu, na jehož vzniku se podílel i Mistr Šigejama Šime ze školy Ókura, významný představitel tradiční kultury Kjóta. Dnes můžete v Divadelním stanu od 20.00 zhlédnout hned tři frašky složené z „umně vyšperkovaných slov“: *Horský askeťák zlodějům tomelů, Připoután k tyči a Velké prádlo*.

(šk)

Váš hlas a obraz Hradiště

Letní filmová škola
Uherské Hradiště

@lfskola

letnifilmovaskola

Letní filmová škola
Uherské Hradiště

Taguj #lfs2015

Aktuální informace a program 41. letní filmové školy Uherské Hradiště najdete na www.lfs.cz. Pro návštěvníky je také letos připravena pohodlná mobilní aplikace LFŠ – Letní filmová škola vytvořená firmou Ackee.cz, s programem, novinkami a informacemi o filmech.

Android

iOS

Windows

MIKA KAURISMÄKI: FINSKO JE UŽ PRO MĚ EXOTIKA

Mika Kaurismäki přijel do Hradiště rovnou z festivalu na Sicílii. Přivezl s sebou déšť, zahajovací film letošní LFŠ *Cesta na sever* a k tomu další snímky uváděné v rámci fokusu, letos zaměřeného na Finsko. A co si naopak odveze? Kromě pozitivního dojmu z místních diváků třeba Výroční cenu AČFK za „zásadní roli v utváření moderní finské kinematografie a výjimečné propojení domácích a globálních témat“.

Je pravda, že jste se živil jako malíř pokojů, ale pak jste jednoho dne šel do knihkupectví, koupil si knihu o filmu a rozhodl se stát režisérem?

Ano. Po střední škole jsem si opravdu přivydělával jako malíř pokojů. Ale blížil se podzim a musel jsem se rozhodnout, co budu dělat dál. Tak jsem se vydal do knihkupectví, koupil si tu knihu a začal číst, hezky od strany jedna. Už předtím jsem byl filmový fanda a natočil s kamarády ve škole pár vtipných kratušů.

Takže to nebyla náhoda, že jste si koupil zrovna knihu o filmu?

Ne, ale až v ten moment jsem se rozhodl mu věnovat. Když vyrůstáte na malém finském městě, kariéra režiséra není zrovna vaše první volba. Ani jsem nevěděl, kde se to dá studovat. Ale pak jsem šel na architekturu do Mnichova a hned naproti našim kolejm stála filmová škola. Zaklepal jsem tam a zrovna probíhal zápis do prvního ročníku. Hlásilo se 15 tisíc lidí. Vzali mě jako jednoho z patnácti. Rodičům jsem prozradil, co studuju, až o rok později a mámu to rozbrečelo. Ale já si studium v Německu užil, nebylo to tolik o teorii, hodně jsme točili. Akorát jsem během té doby přibral asi deset kilo, neměl jsem totiž peníze a živil jsem se jen pivem a chlebem.

Svou kariéru jste pak začal se svým bratrem Akim.

Žádné Finy od filmu jsem tehdy neznal, zatímco v Mnichově jsem už měl nějaké kontakty. Myslel jsem si tedy, že zůstanu v Německu. Ale pak můj mladší bratr, který studoval novinařinu, projev il zájem o filmování. Rozhodl jsem se tedy natočit svůj absolventský snímek doma s ním a s dalšími kamarády. A protože *Lhář* docela uspěl, do Německa jsem se už nevrátil.

Proč je vaším oblíbeným žánrem zrovna road movie? Dá se do něj ostatně zařadit i *Cesta na sever*, která letos LFŠ zahájila.

Od dětství jsem fanouškem westernů. A auta jsou trochu jako koně - s obojím je spojen motiv svobody, kterou vám každá cesta přináší. Road movie navíc ukazuje svět a přírodu.

V jedoucím autě se taky nevyhnete konfrontaci, ať už sám se sebou, nebo s ostatními. Mám ten žánr moc rád, i když to nebývají zrovna jednoduchá natáčení.

V srpnu bude mít světovou premiéru vaše novinka *Život mi dal všechno*, která se námětem podobá právě *Cestě na sever*. V obou filmech hraje Vesa-Matti Loiri.

A oba jsem natočil hlavně kvůli němu. Je to nejpopulárnější herec a muzikant ve Finsku. V roce 2010 jsem o něm dělal dokument, kde říká, že je to naposled, co stojí před kamerou. Vážil totiž asi sto padesát kilo. Ale když pak ten film viděl, prohlásil: „Tenhle slon přece nemůžu být já, musím se sebou začít něco dělat!“ Začal zase přemýšlet o budoucnosti, předtím už to vzdával. A pak přišel s tím, že bychom mohli natočit ještě jeden film. Tak vznikla *Cesta na sever*. A pak že ještě jeden. Tak jsme natočili *Život mi dal všechno*.

Spoustu filmů jste režíroval v jiném jazyce než ve své mateřštině. Proč vás to lákalo?

Rád zkouším nové věci. Nechtěl jsem napořád zůstat ve Finsku a točit stále dokola ty samé filmy. Chtěl jsem poznat svět. Sám sebe nevnímám jako profesionálního režiséra, ale spíš jako cestovatele, pozorovatele, antropologa. Je ovšem pravda, že po patnácti letech bez finského filmu se mi začalo po mateřštině stýskat. Proto vznikl snímek *My tři králové*. Mluvím několika jazyky, ale jen ve finštině dokážu rozlišit i ty nejmenší detaily a nuance. Chyběla mi taky práce s finskými herci, mám mezi nimi spoustu přátel.

Dlouhodobě žijete v Brazílii.

Jak jste se tam vlastně dostal?

V roce 1988 jsem tam odjel na pár dní představit na jeden festival svůj film *Helsinki Napoli All Night Long*. Na konci týdne jsem se rozhodl přebukovat si letenku a trochu cestovat. O rok později jsem se do Brazílie vrátil natočit snímek *Amazon*. Získal jsem spoustu přátel mezi místními a zalíbilo se mi tam. Našel jsem si skvělý dům pod levou rukou sochy Krista v Riu. Nesmrdělo to tam, tak jsem ho koupil. Teď mám brazilskou rodinu.

A tou exotičtější zemí se pro mě postupně stává Finsko.

Svou brazilskou tvorbu jste na Letní filmové škole uváděl v roce 2007. Jak na tuhle návštěvu vzpomínáte?

Moc se mi tu líbilo a už tehdy jsem si říkal, že bych se rád vrátil. Nyní mě pozvali pro změnu jako finského režiséra, což je docela vtipné.

Dá se říct, že by finská kinematografie, již tu letos reprezentujete, měla nějaké specifické rysy?

Možná depresivní příběhy, černý humor, který ale taky není v každém filmu. Pak je tu samozřejmě příroda. Problémem trochu je, že finské snímky točí stále ta samá úzká skupinka lidí. Mám pocit, že kvůli tomu vypadají všechny stejně. Mají stejné rozpočty, stejné herce, kameramany, skladatele...

Zrovna hudba hraje ve vašich filmech důležitou roli. Máte svůj oblíbený karaoke song?

Nikdy jsem na karaoke nezpíval. I když je pravda, že moje dcera tvrdí opak. Na jedné dotočné jsem se prý pokoušel o *Murheellisten laulujen maa* (*Země tklivých písní* - pozn. red.) od Eppu Normaali.

← Lifebox

Fin žijící v Brazílii MIKA KAURISMÄKI má menší filmové festivaly mnohem radši než velké akce. Před třiceti lety jeden malý filmový festival společně s bratrem Akim založili v laponském Sodankylä. Šestidenní nesoutěžní přehlídka, která kvůli svému konání uprostřed června, kdy slunce v Laponsku vůbec nezapadá, získala název *Midnight Sun*, je největším pravidelně se opakujícím festivalem za polárním kruhem. Na Filmovku se Mika Kaurismäki rád vrátil i kvůli zdejší nekomerční atmosféře, která obě akce spojuje. Jen přemýšlí, do jaké země se přestěhovat, aby jej po brazilském a finském fokusu pozvali do Hradiště i příště. Všechny snímky z letošní sekce považuje v rámci své tvorby za zásadní, zejména *Lháře*, který nastartoval jeho režijní dráhu a probudil filmařské nadšení i v mladším bratru Akim. Ten už Filmovku taky navštívil. „Choval se tu minule slušně!“ ptal se nás Mika.

Země tklivých písní

V rozhovoru pro Filmové listy se Mika Kaurismäki přiznal, že možná kdysi na jakémsi karaoke jednu finskou píseň opravdu zazpíval. V originále se jmenuje *Murheellisten laulujen maa* a naše redaktorka Barbora Bednaříková se pokusila přeložit aspoň část jejího textu do češtiny.

Narodil se nevinný do té chladné země severu, kde už jeho předkové, samozřejmě opilí, mlátili ženy, děti... když je chytili.

Tenhle kluk se chtěl vyhnout typickému osudu; „Nikdy si nekoupím sekeru, nikdy nezačnu pít, jinak propiju dům...“

... Člověka přivádí k zoufalství, když mráz

tiše sklízí úrodu zpod zmrzlé půdy, a chladné oči zírají na zvedající se sekeru.

Z kopců i vnitrozemí otcové pyšně pohlížejí na své syny. Nezaměstnanost, chlast, sekera a rodina, závěje, policie a poslední chyba.

Tato země tisíců tklivých písní, které se vlévají do tisíců jezer...

Doporučujeme

BJÖRK: BIOPHILIA LIVE

→ Klub kultury / 9.00

Koncerty mohou být různé: od zábavových kapel, kdy na vás někdo lije z jedné strany zelenou a z druhé pivo, až po neopakovatelné životní zážitky. Mezi ty se řadí komorní vystoupení islandské zpěvačky Björk z roku 2013 k jejímu albu *Biophilia*. Vžít se do atmosféry londýnského sálu Alexandra Palace můžete díky dokumentu Nicka Fentona a Petera Stricklanda. Jemný, melancholicky zastřený hlas výrazné umělkyně doplňuje vizuální spektrum nejrůznějších fraktálů, mikroorganismů a drobných buněk. *Biophilia* je nenucenou oslavou života, jakýmsi specifickým audiovizuálním ekosystémem. To dokládá ve svém vtípném úvodu koncertu i známý přírodovědec David Attenborough. Milovníci Björk, kteří neholdují ranímu vstávání, mají možnost svou oblíbenkyni vidět ještě ve středu 29.07. rovněž v Klubu kultury. (aka)

JÁ A ORSON WELLES

→ Sportovní hala / 12.00

Richard Linklater toho s Orsonem Wellesem nemá mnoho společného. Podle svých slov je mnohem klidnější povaha a krom toho si na svůj nejúspěšnější titul (*Chlapectví*) počkal od začátku kariéry podstatně déle než jeho slavnější kolega. Welles nicméně uznává jako archetypálního filmaře, a i proto mu před šesti lety věnoval tuto retro komedii inspirovanou stejnojmenným románem Roberta Kaplowa z roku 2003. Rekonstruuje tu Wellesovu průlomovou divadelní modernizaci Shakespearova *Julia Caesara* uvedenou na Broadwayi roku 1937 i jeho charakteristicky protivnou osobnost manipulativního sebestředného génia, s gustem ztvárněnou Christianem McKayem. Hlavního hrdinu, fiktivního naivního mladíčka, si roztočile zahrál Zac Efron, ambiciózní manažerku, do níž se zakouká, Claire Danesová. Kromě zábavného pohledu do zákulisí snímek funguje i jako nostalgická romance. (ivp)

ŽENA SE ŠPATNOU POVĚSTÍ

→ Kino Hvězda / 14.30

Divadelní hra Noëla Cowarda založená na výmluvných dialozích se nezdá jako ideální předloha pro němý film, Alfred Hitchcock ale uměl hodně říct i bez zvuku. Nejlépe je to vidět v zábavné scéně žádosti o ruku, kterou sledujeme prostřednictvím nadšených reakcí odposlouchávající telefonní operátorky. Snímek, který režisér natočil spíš ze smluvní povinnosti než z vlastní chuti, vyniká třeba i detaily na soudcovu hlavu a záběry přes jeho kukátko. Příběh o druhém manželství šarmantní ženy, jednou protáhlé rozvodovým skandálem, je tu podán melodramaticky, přece jenom jinak než v lehčí a zapomenutelnější nové adaptaci *Lekce neslušného chování* s Jessikou Bielovou. Tady nebohou hrdinku hraje Isabel Jeansová, později teta Alicie z oscarového muzikálu *Gigi*. Samotný Hitchcock se v *Ženě se špatnou pověstí* mihne na tenisovém kurtu. (ivp)

DOBRODRUŽSTVÍ ROBINA HOODA

→ Klub kultury / 17.30

Kdybyste dneska chtěli natočit podobný epický blockbuster, žádné studio by vám ty desítky milionů dolarů neodkleplo, ani kdybyste hlavního hrdinu pojmenovali Clark Kent. Velkolepé *Dobrodružství Robina Hooda* z roku 1938 je totiž veskrze naivní, bezelstné, přímočaré, nikdy se samo neshazuje a moderního rozpolceného hrdinu byste v něm taky hledali marně. Tady prostě cynismus nemá místo, zabrala ho cukrkandlová romantika bez náznaků, představitel titulní role Errol Flynn, jenž nepotřeboval dubléra, i opulentní, saturované barvy. Vždyť i slavný kritik Roger Ebert ve své recenzi napsal: „Ideální hrdina musí vykonat nějaké dobro, porazit zlo, všechno si to užít a nakonec získat dívku svých snů.“ *Dobrodružství Robina Hooda* je jako učebnice toho, jak to udělat správně. (js)

TĚLO

→ Kino Hvězda / 20.30

Perfekcionismus, smysl pro nenápadný humor a reflexe instantního spiritualismu. To jsou hlavní atributy takřka paradokumentárního dramatu polské režisérky Małgorzaty Szumowské s názvem *Tělo*. V něm předkládá příběhy tří zdánlivě odlišných postav, které se zoufale snaží uniknout samotě a smutku ze ztráty blízké osoby. Cynická Olga volí vyhladovění k smrti, její otec se rád napije a netradiční psychologka, jež by jim měla pomoci, se snaží komunikovat se záhrobím. I když vypadají jednotlivé charaktery poněkud bizarně, rozhodně tomu tak není pouze na efekt. Naopak, Szumowska se ve svém místy černohumorném snímku snaží postihnout obraz současné polské společnosti, která ztratila ponětí o tom, jakým směrem se má ubírat. Snad i proto si režisérka vysloužila Stříbrného medvěda za nejlepší režii na letošním Berlinale. (aka)

BÍLÝ SOB

→ Kino Reduta 1 / 23.30

Pirita je krásná a temperamentní dívka, taková finská obdoba naší Viktorky či divé Bány. Stesk po milovaném Aslakovi ji ale přivede až k šamanovi, od něhož si Pirita vyprosí elixír lásky, aby jí už žádný muž nedokázal odolat. Jenže, jak to tak bývá, magické síly své konání poněkud přeženou a jako vedlejší efekt kouzla se dívka začne měnit v bílého soba, jenž má slibně nakročeno k vyvraždění celé mužské populace sámské vesnice. Coby horor *Bílý sob* – hodnoceno dnešními měřítky – asi neobstojí. Nicméně už jen kvůli poetickým záběrům na zasněžené Laponsko a prohánějící se stáda sobů, kterým na půvabu neubírá ani černobílý provedení a které v jiném snímku uváděném na Filmovce nejspíš neuvidíte, by si jej žádný fanoušek Finska neměl nechat ujít. (bb)

Inventura: Výročí: 100 let Technicoloru

JAN ŠKODA

Sto let letos slaví systém Technicolor, jenž oživil kinematografii zářivou, pestrou, dechberoucí barvou a patří mezi nejvýraznější symboly zlaté éry Hollywoodu. Na LFŠ můžete zhlédnout osm snímků, které v něm v minulém století filmaři natočili.

Asi ve třicáté minutě hollywoodského blockbustera *Mocný vládce Oz* režiséra Sama Raimiho z roku 2013 se najednou obraz z formátu 4 : 3 „roztáhne“ a prosytí barvou. Přesně v momentě, kdy se potulný kouzelnický ničema v podání Jamese Franka ocitne v zemi Oz mezi třemi rozhádanými čarodějnicemi. A zatímco nás v téhle vysokorozpočtové pohádce takový přechod nejspíš otráví, protože na nás Disney chrlí barvami hýřící fantasy každý rok, v roce 1939 budil úžas. Místo Franka tehdy tornádo do země Oz odneslo kansaskou dívku Dorotku v podání Judy Garlandové, opičí bojovníci zlé čarodějnice nebyli digitální, a hlavně – místo sterilních barviček vzal divákům dech úžasný Technicolor.

Čaroděje ze země Oz natočili na počátku největší slávy tohoto systému, tedy v době, kdy už obsáhl všechny tři základní barvy (největší potíže dělala modrá). Bez výrazných barev by ostatně film své proslulosti nedosáhl. Dorotčiny červené střevičky, cesta ze žlutých cihel, Smaragdové město a zelená kůže zlé čarodějnice – tohle vše je vpito do filmové historie skoro už od *Čarodějovy* premiéry, vždyť před newyorským kinem Loew's Capitol Theatre čekalo už v první den promítání neuvěřitelných 15 tisíc lidí!

COLOR BY TECHNICOLOR

Čaroděj ze země Oz (režie: Victor Fleming, King Vidor)
→ pondělí 27.07. / Klub kultury / 23.59

Ale zpět k Technicoloru, tedy systému kamer a laboratorního zpracování filmu. V něm byly v minulosti natočeny stovky snímků, dramaturgové LFŠ z nich vybrali kousky v žánrovém rozpětí horor, film noir až muzikál.

Barvy, z nichž vlhnou oči

„Technicolor? To jsou ty magické noci v obrovských rokokových palácových kinech s ještě epičtějšími filmy,“ říká v jednom rozhovoru režisér Steven Spielberg. „Musí vám být asi tolik jako mně, abyste pochopili, jaké vzrušení v divácích vyvolal nápis Color by Technicolor v úvodních titulcích. Byl to příslib stovek hollywoodských produkcí a jejich skvělých kameramanů, že skutečně zachytili třeba přírodní krásy americké krajiny v barvách tak jasných, že vám z nich vlhnou oči,“ dodává oscarová legenda. Barva byla přítom na začátku minulého století vnímána jako zbytečnost. Jak se však technologie a způsob natáčení a výroby kopií zkvalitňovaly, stávala se čím dál častěji dokonce součástí narativu – jako třeba v *Čaroději ze země Oz*.

K Technicoloru se ale váže i jistá ironie. Barva měla původně udělat film reálnějším a ukotvenějším ve skutečnosti, jenže Technicolor znamenal spíš únik z reality. Při hýření

tolika výraznými, saturovanými barvami totiž vznikala vlastně snová realita. Přes to všechno se však diváci novinky nemohli nabažít. A teď si do toho vsad'te ještě superstars typu Errola Flynnna, Judy Garlandové nebo Genea Kellyho!

Na posledního jmenovaného narazíte v muzikálu *Zpívání v dešti* (1952), jenž platil za nejspolehlivější rozprašovač pozitivní nálady až do roku 2007, odkdy se o tuto pozici dělí s dalším muzikálem, *Hairsprayem*. Errola Flynnna si zase užijete v báječném *Dobrodružství Robinu Hooda* (1938), nádhernou, Spielbergem zmíněnou prosvětlenou americkou krajinu pak v trpkém melodramatu z filmového zákulisí *Zrodila se hvězda* (1937).

Výběr LFŠ doplňuje ještě hororový muzikál *Fantom opery* (1943) či film noir *Smrtný hřích* (1946). Technicolor je také jednou z hlavních hvězd dramatu *Černý narcis* z prostředí v Himálaji žijících jeptišek. Snímání ve filmu z roku 1947 připomíná kompozice holandských malířů a zaujme i fakt, že se i exteriéry točily v anglických studiích Pinewood. A konečně – barva jako vypravěč funguje také v příběhu amerického boxera *Tichý muž* (1952). To už se ale blížil konec éry Technicoloru, kterou začaly od poloviny 50. let postupně nahrazovat levnější způsoby vybarvování filmového světa.

Černý narcis (režie: Michael Powell, Emeric Pressburger)
→ úterý 28.07. / Kino Hvězda / 23.30

Martin Scorsese – oprašovač filmové historie

Asi největším fanouškem technicolorového klenotu *Černý narcis* režisérů Michaela Powella a Emerika Pressburgera je jejich možná ještě proslulejší kolega, oscarový Martin Scorsese. A to rozhodně nejen proto, že Powell byl Scorseseho přítel, umělecký konzultant i manžel jeho dvorní střihačky Thelmy Schoonmakerové. O psychologickém dramatu tematizujícím potlačenou ženskou sexualitu Marty řekl, že „sledovat jej je jako koupat se v barvě“. Do dalšího snímku legendární dvojice se prý dokonce zamiloval,

když mu bylo devět let, a kdyby ho tenkrát neviděl, snad by se ani nestal režisérem. Jmenuje se *Červené střevičky*, barvou ho taktéž sytí Technicolor a Marty jej restaurovaný a s velkou pompou uvedl před šesti lety na festivalu v Cannes. Podařilo se mu tak vrátit *Střevičky* do podoby a kvality z doby premiéry. Ve stejné verzi pak strhující melodrama přivezla Thelma Schoonmakerová v roce 2010 do Varů. Martin Scorsese založil svou nadaci na ochranu filmové historie před 25 lety a zachránil už více než 600 filmů. (js)

Visegrádský horizont: Češi v zahraničí: Filmoví tvůrci v britském exilu za WWII

ŠTĚPÁN KUČERA

Snímky natočené českými tvůrci za druhé světové války v Anglii u nás znají především filmoví historici, širší publikum ne. To se pokouší LFŠ napravit sekcí věnovanou hlavně režisérům Karlu Lamačovi a Jiřímu Weissovi.

„Lamač emigroval až v průběhu války jako uznávaný filmař na vrcholu sil,“ vypráví dramaturg Jan Jendřejek s poukazem na bohatou prvorepublikovou kariéru tohoto průkopníka československé kinematografie, z jehož děl jsou dodnes populární například veselohry s Vlastou Burianem *Ducháček to zařídí* (1938) či *U pokladny stál...* (1939).

„Naopak Weiss po vpádu německých vojsk odešel jako začínající dokumentarista. Zprvu neměl žádnou práci, až spolupráce s exilovou vládou na stříhových dokumentech ho proslavila.“

Dalšími představovanými tvůrci jsou kameramani Otto Heller a Otto Kantůrek. Jejich osudy byly rozdílné přímo fatálně – Heller odjel do Anglie jako Lamačův dlouholetý spolupracovník a společně v exilu natočili snímek *Setkání ve tmě* (1943). Po válce Heller v Británii zůstal a prosadil se i v rámci tamní kinematografie – podílel se například na slavných titulech *Pět lupičů a stará dáma* nebo *Richard III.* (oba 1955).

Kantůrek, Rakušan s českými předky, byl mezinárodně úspěšnou osobností už od dob němého filmu a v Anglii nasnímal třeba úspěšný thriller *Noční vlak do Mnichova* (1940) – ovšem při natáčení leteckých sekvencí

dramatu *Amík ve službách RAF* (1941) tragicky zahynul.

Ve jménu exilové vlády

Weiss pracoval mimo jiné v oddělení Československé filmové jednotky exilového ministerstva informací a jako válečný reportér dokumentoval Čechoslováky bojující ve spojenecké armádě, ale i třeba činnost Benešovy vlády. Lamač s Hellerem zase působili u leteckého oddílu RAF. Vedle anonymních dokumentárních materiálů přicházeli všichni zmínění i s vlastními autorskými snímky.

Weiss natočil na vládní zakázku kupříkladu šestnáctiminutový dokument *Uloupení Československa* (1939), vycházející z jeho předválečného okouzlení technickým pokrokem či sportem, a představující tedy Čechoslováky jako vyspělý národ, který si zaslouží podporu západních zemí. Dále vytvořil inscenovaný dokument o vzdoru norských rybářů *Ohnivý rybolov* (1943), který zaujme „akčními“ scénami bojů mezi Nory a německými vojáky, nebo dokument *Noc a den* (1945), popisující život československých letců ve vážnějších i odlehčenějších polohách. Jeho prvním ryze hraným počinem pak byla protinacistická agitka s kafkovskou atmosférou *John Smith se probouzí* (1941).

Karel Lamač ve válčné Anglii natočil tři celovečerní filmy, které stojí za vidění i dnes: protinacistickou aktualizaci Haškova románu *Švejk bourá Německo* (1943), v níž se „dobrý voják“ zapojuje do špionážního dobrodružství;

ČEŠI BOURAJÍ NĚMECKO

Noční vlak do Mnichova (režie: Carol Reed, 1940)
→ Čtvrtek 30.07. / Kino Reduta 1 / 15.00

dále thriller *Setkání ve tmě* (1943), který rovněž obsahuje špionážní motivy, ale i prvky soudního dramatu či komedie, čímž Lamač navazuje na další aspekty své předválečné tvorby; a konečně adaptaci romantické divadelní hry Václava Skuteckého *Stalo se jedné neděle* (1944) – v tomto Lamačově díle se česká a britská filmová tradice prolнула zřejmě nejvíc.

Po válce se v Československu ze zmíněných natrvalo usadil jenom Jiří Weiss. „Vracel se jako úspěšný režisér a hned po osvobození měl v českých kinech premiéru jeho stříhový dokument *Věrní zůstaneme* (1945). Navíc se brzy prosadil i v hraném filmu,“ říká Jan Jendřejek. „Lamač po válce zůstal v zahraničí a natočil tam již jen několik málo věcí.“

U Weisse však exilová etapa hrála klíčovou úlohu pro jeho další tvorbu – právě zkušenost s britskou filmovou školou se promítla i do jeho úspěšných poválečných děl jako *Uloupená hranice* (1947) nebo *Vlčí jáma* (1957).

Další Češi v zahraničí

Karel Lamač, Jiří Weiss, Otto Heller, Otto Kantůrek – na tyto válečné emigranty se zaměřuje sekce Visegrádský horizont: Češi v zahraničí: Filmoví tvůrci v britském exilu za WWII. Nejsou to však zdaleka jediní tuzemští filmaři, kteří před Hitlerem utekli na Západ. K nejznámějším patří trojice autorů Osvozeného divadla a zároveň tvůrců originálních snímků čerpajících z tradice americké grotesky – Jan Werich, Jiří Voskovec a hudební skladatel Jaroslav Ježek zvolili cestu do USA. Po válce se do Československa vrátili jen Werich a Ježek – ten ovšem posmrtně v urně, protože zemřel na Nový rok 1942 v New Yorku. Voskovec ve Státech působil jako divadelní,

televizní i filmový herec, a i když v americké kinematografii nezanechal tehdy už George Voskovec zdaleka tak výraznou stopu jako v té tuzemské, ztvárnil několik pozoruhodných rolí, z nichž nejčastěji se připomíná ta ve *Dvanácti rozhněvaných mužích* (1957). Výrazněji v Hollywoodu uspěl další z emigrantů Hugo Haas, který se prosadil jako herec, scenárista, režisér i producent. Později se vrátil do evropské kinematografie, ovšem nikoli do československé – po krátkém působení v Itálii se usadil v Rakousku. Domů se podíval už jen jednou – na otočku při výročí založení Národního divadla v roce 1963.

(sk)

Ohnivý rybolov (režie: Jiří Weiss, 1943)
→ Středa 29.07. / Kino Reduta 1 / 15.00

Oblečte si kus umění!

IVA PŘIVŘELOVÁ

Chcete na Letní filmové škole vypadat pořádkem a propotili jste už všechno své oblečení? Pak nesmíte minout fashion zónu! Unikátní modely od lokálních umělců tentokrát nehledejte na chodníku před Hvězdou, letos všechny visí od desíti ráno do desíti večer v jednom stanu naproti Slovákckému muzeu ve Smetanových sadech (tedy za Hvězdou). Na starosti to celé má Anna Jílková, majitelka olomouckého obchodu FLOP.

Jak vznikl nápad vytvořit fashion zónu?

Každý velký festival ji má, tak proč ne Filmovka? Móda už dneska patří i ke kultuře. Naše fashion zóna spojila různé stánky s oblečením či doplňky pěkně do kupy, takže je můžeme propagovat všechny najednou.

Co tu tedy návštěvníci mohou objevit?

Někdo tomu říká autorská móda, někdo handmade fashion, local fashion, nemá to jeden

oficiální termín. A navíc každý z nás dělá trochu něco jiného. Snažila jsem se vybrat značky, které by k festivalu v Uherském Hradišti seděly.

Jaké konkrétně?

Především Folklor Moderní Slovákko, kteří jsou z Ostrožské Nové Vsi. Používají hodně lokální folklorní vzory, které jsou však výtvarníky upraveny do nějaké současné, moderní podoby. Mám radost, že pozvání přijali. Jsem ráda i za Sasanku, která se zaměřuje na městský folklor, jenž je teď celosvětově in. Tyhle dvě značky pak v polovině festivalu odjedou a od úterka tu budou Vendula Krupařová s porcelánovými šperky a vyšívanými brožemi a známý e-shop ZOOT.

Předpokládám, že ve fashion zóně najdeme i věci z obchodu FLOP, který vedeš v Olomouci a kde lidé najdou mimo jiné také kabelky a bižuterii.

Ano, i my vybíráme věci od lokálních výtvarníků. Každý rok se snažím přivést do Hradiště něco zajímavého nebo něco, co se osvědčilo.

Návštěvníci si prý mezi projekcemi můžou vyrobit i vlastní tričko. Je to tak?

Ano, máme tu i You make T-shirt, kteří mají připravené našehlovačky, mimo jiné s motivy

LFŠ. Vymyslíte si tričko podle svých představ a oni vám ho zalisují. Plus je tady Plackování. Ti mají třeba i placky, které fungují jako odrazka. Navíc rovněž spolupracují s výtvarníky, takže můžete podpořit svého lokálního umělce, což jsou většinou mladí lidé, kteří se tím živí. Nekupíte si sice hned jejich obraz, ale i placka za dvacku se počítá. A vy získáte kousek originálního umění!

9

Stalo se

Výroční cena AČFK pro Boleslava Polívku

„Já su z Vizovic a mám to kousek do Zlína, odkud je to blízko do Uherského Hradiště,“ zdůvodnil Boleslav Polívka obzvláštní radost z Výroční ceny AČFK, kterou obdržel včera večer v kině Hvězda. „Vždycky jsem rád, když dostávám cenu a když vidím obdivné pohledy krásných žen,“ usmál se pak směrem k ředitelce Letní filmové školy Radaně Korené, která mu sošku předávala. Legendární mim, klaun a herec také poděkoval režisérovi Slávku Horákovi a štábu dramatu *Domácí péče*. To si mohli diváci naplno užít hned vzápětí po slavnostním ceremoniálu. (sk)

Bolek je v šapitó jako doma

Lekce filmu podle Boleslava Polívky se tak trochu podobala autorově populární Manéži a příhodně zvolené šapitó Letní poloha ani nestačilo pojmout všechny diváky autorovy živé klauniády, takže mnohohlavé publikum stálo i kolem stanu. Polívka mluvil mimo jiné o Shakespeareovi, Jakubu Demlovi či Michaelu Jacksonovi a šapitó se řehtalo, jako kdyby promítali *Dědictví aneb Kurvahošigutntág*. Polívka kritizoval filmovou kritiku za nedostatek humoru a něhy, z nichž se rodí vnitřní úsměv

(„kterému marně učíme naše děti“), potvrdil zálibu v bonmotech, cit pro komiku i pantomimu a vysvětlil třeba i to, proč mu v *Domácí péči* nalepovali nehty z rybičích šupin. Jestli si z téhle lekce filmu, zařazené do odborného programu, něco odnesli začínající adepti herectví, pak nejspíš to, jak mistři dokážou pracovat s publikem. Ale to se asi jen tak naučit nedá. (sk)

Jak z Wellesova mistrovského kusu zbylo torzo

„Svým způsobem je to stejně slavný film jako *Občan Kane*. Bohužel z úplně jiného důvodu,“ uvedla Iva Hejlíčková projekci *Skvělých Ambersonových*, druhého celovečera Orsona Wellesa. Z jeho velkolepých plánů na epos o úpadku starých pořádků zbylo torzo. „Welles neměl ve smlouvě právo posledního střihu. Zároveň byl v té době velmi zaneprázdněný. Pak ho ještě Rooseveltova administrativa vyslala do Latinské Ameriky utužovat vztahy. On předtím stihl hrubý střih *Ambersonových* a chtěl film dodělat v Brazílii. Jenže po útoku na Pearl Harbor tam nic nelétalo a materiál, který studio RKO poslalo lodí, nikdy nedorazil,“ převyprávěla peripetie programová ředitelka LFŠ. RKO pak na základě katastrofálního ohlasu

zkušební projekce onoho hrubého střihu film zkrátilo a dodalo mu happy end. (ivp)

Technicolor na cestě k dokonalosti

Filmy natočené systémem Technicolor nebyly vždycky takové jako ve 40. či 50. letech. Historii hledání té správné technologie barevného filmu poodhalil v *Redutě 2* Věroslav Hába. Zabýval se spíše méně známými tituly, jež Technicolor posouvaly od dvojbarevnosti až k široké paletě barev. Vývoji dost pomohl Disney, díky němuž se vzednul komerční potenciál celého systému. (js)

Znovunalezený Cyklista

Íránský režisér Mohsen Makhmalbaf osobně v Hradišti představil své emocionálně strhující drama *Cyklista* z roku 1987 o afghánském uprchlíkovi, který je nucen jezdit na kole bez přestávky kolem dokola jednoho náměstí, aby zachránil život své nemocné ženě. „Mé snímky jsou v Íránu zakázány, takže jsem neměl přístup k žádné kopii filmu, jedna se ale asi před třemi týdny našla, a když jsem mohl svého *Cyklistu* znovu vidět, rozbrečel jsem se. Bylo to, jako by se ke mně znovu po letech vrátilo moje dítě.“

(aka)

UPCOMING EVENTS

OLO VELO

→ Kino Hvězda / 19.30

There's a novelty at SFS for all parents and children who love riding a bike: they've got the opportunity of lending a cargo bike Angie suitable for family trips or just riding through Hradiště. This bike can carry maximum of four kids or the total load up to 100 kilos. You will find it at Slovácká buda in the Smetanovy Sady Park, take a look, or saddle it up right away. They've got very favourable prices for the accredited: 100 CZK per an hour, 200 CZK per two and 300 CZK per five. Angie is available daily from 10 am till 8 pm. (sk)

CONCERT OF PSH

→ Kolejní nádvoří / 20.00

"My speech gets broken, flows and flies, I'm running like a jackal, uneasy to tackle, I'm a pirate, who crams, takes and steals what's his." They came along with the first ones and remained the best. Older generation will enjoy the concert thinking back on the childhood, while the younger ones might still feel as district underdogs. Peneři strýčka Homeboye (PSH) have been with us since the 90s along with the figures like Orion or Vladimír 518 and even though they named their recent release Epilogue, rousing welcome in Hradiště might convince PSH to give it another go.

WHAT TO SEE

BJÖRK: BIOPHILIA LIVE
Klub kultury / 9.00

Concerts have all kinds of nature: from the village parties, taking beer-and-shot combos all night long, to the unforgettable moments in your life. The second rank would surely include Björk's intimate concert on the occasion of her release *Biophilia* in 2013. Nick Fenton's and Peter Strickland's documentary very well catches the atmosphere of that

night in the London Alexandra Palace concert hall. Gentle, melancholic, husky singer's voice is accompanied with the visual spectre of all kinds of fractals, microorganisms and tiny cells.

ME AND ORSON WELLES

Sportovní hala / 12.00

Richard Linklater has little in common with Orson Welles. As he puts it, he is a man of calmer temperament. Besides he had to wait for his most successful title (*Boyhood*) much longer than his famous colleague. But he still holds him in high regard, as an archetypal filmmaker, and thus, six years ago, he dedicated to Welles this retro comedy inspired by Robert Kaplow's 2003 novel of the same name. It restores Welles's revolutionary Broadway modernization of Shakespeare's *Julius Caesar* from 1937 and shows Welles, performed by Christian McKay, as a charismatically unlikeable character of a manipulating self-centred genius.

EASY VIRTUE

Kino Hvězda / 14.30

Being based on eloquent dialogues, Noël Coward's theatre performance might not seem an optimal draft for a silent film. Nonetheless, Alfred Hitchcock was good at telling a lot without sound. A great scene of such kind is when we learn about the outcome of a marriage proposal via the facial expressions of a telephone operator. The film, that was rather a contractual obligation than the director's wish, pays great attention to the details as the one of the judge's head or focusing through his glasses. ↴

Mika Kaurismäki: Finland is an exotic country to me

Mika Kaurismäki arrived in Uherské Hradiště right from a festival in Sicily. He brought rain, the SFS opening film *Road North* and other films for the Focus section that deals with Finland this year. Is there anything he would take home? Certainly a lot of positive impressions and one AČFK Annual Prize.

BARBORA BEDNAŘÍKOVÁ, IVA PŘIVŘELOVÁ

There's a story about you that while you were working as a house painter, one day you walked in a bookshop, bought a book about film and decided to become a director. Is that true?

Yes. After high school, I made some money as a house painter. But then an autumn was coming close and I had to make up my mind what to do next. So I went to a bookshop, bought that book and started on with page 1.

You started your career in film with your brother Aki.

Yes, that was when I had been working on my graduate film. I thought I would stay in Germany where I had studied, but then my brother, who was studying journalism, became interested in film as well. So, I had settled on making my debut in Finland with him and some other friends. And as *The Liar* was quite successful, I stayed.

Road movie is your favourite genre. Why?

I've been a western fan since my childhood. It used to be horses then, now it's the cars, but both carry the motive of leaving and of the freedom one gets on the road. Moreover, road movies capture the world and nature. And also, while sitting in a moving car, you've got no choice. You need to confront others as well as yourself.

Many of your films were directed in other than your mother tongue. Why were you so keen to do that?

I like trying new things. I took a camera and left abroad to shoot about the things I saw out there. I see myself as a travelling observer. I'm more like an anthropologist than a film director. After fifteen years without Finnish film I had missed working with Finnish actors so that I had to make *Three Wise Men*.

You introduced your Brazilian films at 2007 Summer Film School. Do you remember your first visit?

I really liked it here and I said I would love to come back one day. So, now I'm here as a Finnish director, which is quite funny.

Do you consider Finnish cinema to have any specific attributes?

Maybe depressive stories, black humour, nature. And it should be noted that Finnish films have long been made by the same group of people, which I think is the reason why all Finnish films look quite similar.

Do you have any favourite karaoke song?

I've never ever sung karaoke, although my daughter claims the opposite. She said I tried to sing one of Eppu Normaali's songs at a wrap party.

Užijte si filmové léto s MOBIL.CZ!

Surfujte levně, volejte zdarma!

Dopito

VZPOMÍNKY MOJÍ BABIČKY

ŠTĚPÁN KUČERA

Já su v Hradišti od pětasedmdesátého roku, a na tu Letní filmovou školu jsem nešla ani jednou. Já pronajímala byt těm lidem, co přijeli. Když měl tvůj strýc tvoji sestřenicí a neměl peněz, tak sem pronajala byt a koupila jim za to kočár a postýlku. Tak jsme hospodařili.

Jednou si můj byt pronajali dva studenti z Kroměříže, neobvykle slušní lidé. Jenže já měla tehdy doma svoji maminku, která byla po mrtvičkách, a oni došli dřív, já neměla ani poklizenou, tož sem jich nechtěla ani dovnitř pustit, tak sem jim pověděla, hoši, v Hradišti ste ještě nikdy nebyli, běžte sa trochu projít po městě. Tož šli a já mezitím zavolala do Ostrožské Nové Vsi, ze vzdálenější rodiny jeden příbuzný mosel přijet autem a moji matku si k sobě vzal, než já to pouklízela. Pak sem si ji vyzvedla a vzala k sobě na chalupu. Jednou sem tu ubytovala taky toho Petra Uhla – já už si nespomenu, jestli to bylo před revolucí, nebo po – a velice mně děkoval, protože se mohl u mě aj okúpat a aj si uvařit. Za takové peníze by mu toto tehdy žádný nedal. Důležitější věci sem si vždycky zamkla v obývacím pokoji a odjela do Ostrožské Nové Vsi na chalupu a nikdy sa mně nic neztratilo. Byli to dobří lidé.

Asociace českých filmových klubů

MĚSTO UHERSKÉ HRADIŠTĚ

POŘADATEL

HLAVNÍ PARTNEŘI

PARTNER

FINANČNÍ PODPORA

NEDĚLE / Sunday

čas time	místo place	název (CZ) title (CZ)	sekcce section	úvod introduction	host guest	jazyk language	min.	země country	rok year	anglič friendly	strana brožury brochure page
08.30	Kino Hvězda	Líza, liščí víla	V	Štěpánka lštvánková		el. české titulky	98	Maďarsko	2015	•	114
08.30	Slovácké divadlo	Ticho	F	Ema Stašová		el. české titulky	112	Finsko	2011	•	62
09.00	Kino Reduta 1	Touha	S	Jan Jílek		el. české titulky	83	Německo	2006	•	92
09.00	Klub kultury	Björk: Biophilia Live	S	Pavel Sladký			97	Velká Británie	2014	•	98
09.30	Sportovní hala	Milán nenávidí: policie nemůže střílet	I	Aleš Říman		el. české titulky	100	Itálie	1974		81
10.00	Divadelní stan	Ponrepo dětem uvádí: Lunapark filmových vynálezů	DP				120				156
11.00	Kino Hvězda	Popel a diamant	V	Stanislaw Zawislinski		el. české titulky	97	Polsko	1958	•	108
11.00	Kino Reduta 2	Český film I: 1898–1918	OP	host: Jaroslav Sedláček			120				142
11.00	Slovácké divadlo	Rosso	F	host: Mika Kaurismäki		el. české titulky	77	Finsko	1985	•	65
11.30	Kino Reduta 1	Stalo se jedné neděle	V	Radomír Kokeš			99	Velká Británie	1944	•	103
11.30	Klub kultury	Samba	AČFK	Iva Hejlíčková			118	Francie	2014		121
12.00	Kino Mír	Superman 4	I	Jiří Flígl		el. české titulky	90	USA	1987	•	87
12.00	Sportovní hala	Já a Orson Welles	I	Michael Málek		el. české titulky	114	Velká Británie, USA	2009	•	77
13.30	Kino Reduta 2	Letní filmová akademie – Práce s hercem	OP	hosté: Slávek Horák, Alena Mihulová, Zuzana Kronerová			90				142
14.00	Divadelní stan	Divadlo Koráb: Dlouhý, Široký, Bystrozraký	DP				120				155
14.30	Kino Hvězda	Žena se špatnou pověstí	I	Věroslav Hába, Zdeněk Blaha		el. české titulky	70	Velká Británie	1927	•	83
14.30	Slovácké divadlo	Zombie a vlak duchů	F	host: Mika Kaurismäki		el. české titulky	88	Finsko	1991	•	65
15.00	Kino Reduta 1	Návrat domů	V	Jan Šulc			81	Československo	1948		105
15.00	Klub kultury	Perný den	AČFK	Michal Surma			87	Velká Británie	1964	•	120
15.30	Kino Mír	Nutkání	I	Michael Málek		el. české titulky	99	USA	1959	•	75
15.30	Kino Reduta 2	Kinofilm – Karel Cudlín: Fotografie z let 1977 až 2015	OP	host: Karel Cudlín			90				142
15.30	Sportovní hala	Náhoda	Z	Stanislaw Zawislinski, Zuzanna Foggt			112	Polsko	1981		128
16.00	Kavárna Respekt	iShorts o krátkém filmu u nás i v zahraničí	OP	iShorts			60				151
17.00	Kavárna Respekt	České krátké filmy	OP	iShorts			60				150
17.00	Kino Hvězda	Bohové	V	Petr Vlček		el. české titulky	112	Polsko	2014	•	114
17.00	Slovácké divadlo	Salaam Cinema	Z	host: Mohsen Makhmalbaf		el. české titulky	75	Írán	1995	•	125
17.00	Slovácké muzeum	Rudolf Hrušínský ve filmových plakátech a fotografiích	DP				30				166
17.30	Kino Reduta 1	Ať žije republika	V	Jan Šulc			128	Československo	1965		105
17.30	Kino Reduta 2	Lekce filmu podle Miky Kaurismäkiho	OP	host: Mika Kaurismäki		sluchátka / český	90				142
17.30	Klub kultury	Dobrodružství Robina Hooda	I	Věroslav Hába, Michael Málek		el. české titulky	102	USA	1938	•	77
18.00	Kino Mír	Vít Zapletal – Kolekce studentských filmů	V	host: Vít Zapletal		el. anglické titulky	66				118
		Pokoj	V				5	Česká republika	2008		118
		Pět měsíců a tři dny	V				10	Česká republika	2008		118
		Josef Chvílma nemá moc možností na vybranou	V				10	Česká republika	2009		118
		Život přede mnou	V				41	Česká republika	2011		118
18.00	Sportovní hala	Melodie mládí	F	Olaf Möller		el. české titulky	86	Finsko	1940		59
18.00	Šapitó Letní poloha	O válce po válce	OP	hosté: R. Vévoda, P. Vlček, S. Zawislinski, A. Říman, M. Kovář			80				143
20.00	Divadelní stan	Malé divadlo kjógenu	DP								158
		Horský asketa zlodějem tomelů	DP				90				158
		Připoután k tyči	DP				90				158
		Velké prádlo	DP				90				158
20.00	Kolejní nádvoří	PSH	DP				120				161
20.30	Kino Hvězda	Tělo	V	Petr Vlček		el. české titulky	92	Polsko	2015	•	115
20.30	Slovácké divadlo	My tři králové	F	host: Mika Kaurismäki		el. české titulky	105	Finsko	2008	•	65
21.00	Kino Reduta 1	Yella	S	Jan Jílek		el. české titulky	89	Německo	2007	•	93
21.00	Klub kultury	Salvatore Giuliano	I	Andrea Minuz, Jan Šulc		el. české titulky	118	Itálie	1961	•	79
21.00	Šapitó Letní poloha	DJ Růžový partner	DP				180				164
21.30	Letní kino Smetanovy sady	Naděje	L				83	Československo	1963		133
21.30	Sportovní hala	Gabbe	Z	host: Mohsen Makhmalbaf		el. české titulky	75	Írán, Francie	1996	•	125
22.00	RWE letní kino Masarykovo nám.	Hodinový manžel	L				100	Česká republika	2014		136
23.30	Kino Hvězda	Klub rváčů	S	Eva Chlumská			139	USA	1999	•	96
23.30	Kino Reduta 1	Bílý sob	F	Olaf Möller		el. české titulky	72	Finsko	1952	•	60
23.30	Slovácké divadlo	Detek zla	I	Michael Málek			111	USA	1958	•	75
23.40	RWE letní kino Masarykovo nám.	Okno do dvora	AČFK				112	USA	1954	•	120
23.59	Klub kultury	Uprchlíci	F	Ema Stašová		el. české titulky	102	Finsko, Nizozemsko	2014		67
23.59	Sportovní hala	Přání smrti 3	I	Jiří Flígl		el. české titulky	92	USA	1985	•	86
23.59	Kino Mír	LFŠ Midnight Party	DP								165

F –
Fokus: Finsko

I –
Inventura

S –
Spektrum

V –
Visegrádský horizont

AČFK –
AČFK uvádí

Z –
Zvláštní uvedení

L –
Letní kina

OP –
Odborný program

DP –
Doprovodný program

PONDĚLÍ 27.07.
RANNÍ PROJEKCE

Lovce démonů
Kino Hvězda
08.30

Pan Arkadin
Slovácké divadlo
08.30

Hrabě
Kino Reduta 1
09.00

Zlato
Klub kultury
09.00

Fantom opery
Sportovní hala
09.30

!

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.